

[Clausager.]

der er en lille Smule, der piner, der skal forklares. Nu har man jo set paa Trediedagen, at to Ministre og tre Ordførere er gaaet ivrigt paa Jagt for at faa „Kynd paa Gaffelen“, og det har mange Gange set forfærdelig betænkeligt ud. Jeg har somme Tider været bange for, at der skulde ske en Katastrofe, for det har set meget faretruende ud, og ikke mindst i Dag har jeg været betænkelig, for det er en kritisk Dag: det er den 21. Marts. Men det lakker jo mod Slutningen, og derfor drister jeg mig til at gaa herop og prøve paa at deltage i Forhandlingen. Jeg skal ikke tage lang Tid til det, men jeg vil sætte Fingeren ved enkelte Punkter.

Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, sagde — hvad for øvrigt andre siden har understreget —, at det var ikke Sukkerfabrikkerne, der ønskede Ordningen, det var heller ikke dem, der skulde støttes.

Nej; det er meget sandt. De behøver nemlig ikke Ordningen; de behøver nemlig ingen Støtte, for de kan klare sig uden Roer. Det lyder mærkeligt, men det er ikke desto mindre Tilfældet, og det er for øvrigt et af de væsentligste Punkter, jeg vil standse ved denne Sag vedrørende, at De danske Sukkerfabrikker kan klare sig uden Roer og udmærket godt kan begaa sig endda, nemlig ved at indføre fremmed Raasukker og raffinere det og derpaa tjene saa meget, at de kan bestaa.

Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse sagde ved en Lejlighed, at Toldloven af 1908 — Venstres Toldlov, som han kaldte den, og det er blevet gentaget af andre, at det var Venstres Toldlov; deri skal der vel ligge en Antydning af, at det er os, der har skabt Sukkerbeskyttelsen, men det er nu en fuldstændig Forvrængning, thi Venstres Toldlov af 1908 nedsatte Sukkerbeskyttelsen, som er af meget ældre Dato; men nok om det, det ærede Medlem sagde, at Venstres Toldlov havde fastsat Told og Afgifter ved Priser, der laa omtrent som nu; det ærede Medlem nævnte, at Prisen i 1908 var 213 Ø. pr. Dobbeltcentner, og i 1928 var den 207 Ø., og saa sagde han, at da Told og Afgifter er sat ved de samme Priser som nu, har vi ikke villet røre derved; han sagde ganske vist i sin allersidste Tale, at han havde ønsket at røre ved Afgiften, men det havde man ikke kunnet gaa med til, og derfor havde man tiltraadt Tilskuddet.

Det var altsaa en Antydning af, at det, der skete i 1908, passede nu den Dag i Dag. Men det mener jeg netop ikke det gør, thi der er sket det — som jeg ganske vist ikke i

Enkeltheder kan gøre Rede for, men hvor mange kan for Resten det? saa jeg nævner det alligevel —, at man har lært at raffinere Raasukkeret paa en hurtigere og billigere Maade, saaledes at man nu kan tjene meget mere ved det, end man kunde i 1908, da Toldafgifterne paa Raasukker og Toldafgiften paa rent Sukker, paa Melis, blev fastsat. Det er en Ting, der spiller en Rolle, at Fabrikkerne altsaa er i Stand til at undvære, at der dyrkes Roer, eller ikke behøver saa mange som før, hvordan man nu vil sige det, idet de kan indføre Raasukker, raffinere det og tjene saa meget, at de har deres Ryg fri.

Der er et andet Forhold, jeg ogsaa vil fremdrage; det spiller dog nogen Rolle. Det er dette, at Toldafgiften paa rent Sukker er 10 Ø. pr. kg, og den indenlandske Afgift er 5,7 Ø. pr. kg. Dèr er der et Spillerum for Fortjeneste, der betyder, saa vidt jeg husker det opgivet, omkring ved 6 Mill. Kr. Hvordan udnyttes nu den Beskyttelse? Ja, jeg har f. Eks. set, at Professor Birek i sin Bog om Sukkerindustrien har angivet, at han mener, Fabrikkerne tager ca. de 5 Mill. Kr. og Dyrkerne den ene Million. Dette kan forklare, mener jeg, at Fabrikkerne nu ligger med en stor Reserve- og Udligningsfond.

Jeg skal for øvrigt være grumme villig til at sige, at saa vidt jeg ved, har Fabrikkerne arbejdet teknisk set uhyre dygtigt og godt, men de har alligevel haft en Støtte i de Told- og Afgiftssatser, vi har, og den Maade, hvorpaa de praktiseres, saaledes at de har kunnet oplægge et stort Reserve- og Udligningsfond.

Og her kommer jeg nu til det væsentlige Punkt, som jeg synes Ministeren har glemt at fæste Opmærksomheden ved, denne Fond paa en 25—30 Mill. Kr. Jeg kan ikke se andet end, at naar en Virksomhed, en Erhvervsgren, en Industri er i Nød, saa er det grumme rigtigt at spørge om: hvordan staar den? hvad er der af Rygstød? hvad er der til at tage Skrubbet af i den vanskelige Tid? er der et Svinghjul, der kan udjævne Gangen? Det maa dog vel være Meningen med en saadan Reserve- og Udligningsfond, at den lægges op for at udjævne en unormal Gang, at den kan tages i Brug i en vanskelig Tid og hjælpe til at komme over saadanne vanskelige Tider.

Se, hvis nu det er en kortvarig Krise — og jeg mener at have hørt, at Ministeren er tilbøjelig til at mene, at det er en Overgang, en forholdsvis kortvarig Krise —, saa burde da vel nok Sukkerfabrikkerne ty til denne store Reserve- og Udligningsfond for at komme over denne kortvarige Krise ved egen Hjælp. Jeg kan ikke begribe andet; jeg synes, de